

Злочини

КУПИТИ

На тлі заворушень у Північній Ірландії розгортається зворушлива історія про вибір між своїми цінностями й почуттями, що можуть усе зруйнувати.

Серед новин, що день у день приносять звістки про чергову трагедію, Кушла намагається вести спокійне життя зі своєю матір'ю в невеликому містечку поблизу Белфаста. Вдень вона викладає у парафіяльній школі, а ввечері підпрацьовує в сімейному пабі. Там вона знайомиться з Майклом Аґню — адвокатом, який здобув славу, захищаючи членів ІРА.

Всупереч здоровому глузду — адже Майкл не лише протестант, а ще й старший і одружений — Кушла дозволяє собі поринути в його витончений світ, і між ними спалахують почуття. Та коли над батьком одного з її учнів влаштовують розправу, це стає початком подій, які ставлять під загрозу все, що Кушла найбільше прагне вберегти.

Кушла загорнула торбинку в пальто і запхала її у щілину між пивним холодильником та касою. Її брат Еймон схилився над списком товарів на шинквасі. Підвів на неї погляд, і його очі звузилися. Нахилив голову до дзеркала, що тяглось уздовж цілого бару. Кушла теж нахилилася до свого відображення. Отець Слеттері помазав її товстим хрестом: дюйм завширшки і два дюйми завдовжки. Провела пальцем, відчула хвойний, смолистий дух тієї невідомої священної мазі, з якою було змішано попіл, і форма хреста розпливлася, перетворившись на пляму сажі.

Еймон тицьнув їй у руку вологу серветку.

— Швидше, — просичав він.

Більшість чоловіків, котрі пиячили в пабі, не обсипалися попелом у Попільну середу, не проходили Хресної дороги у Страсну п'ятницю і не відвідували меси в неділю. Напиватись у барі католиків — це одне, а зовсім інше — коли пінту тобі націджує жінка в папській бойовій розмальовці. Кушла терла шкіру на лобі, доки та порожевела, а серветка — почорніла. Жінка викинула її у смітник.

Еймон щось пробурчав собі під ніс. Кушла розібрала тільки слово «ідіотка».

Уздовж шинкваса вишикувалися завсідники. Джиммі О'Кейн: єдине яйце, яке він купив до чаю, випирало в нагрудній кишені. Мінті, шкільний сторож, котрий перепустив крізь себе стільки пива Carlsberg Special Brew, що паб здобув нагороду за найбільший обсяг продажів у Північній Ірландії, хоча Мінті був єдиним клієнтом, який замовляв це пиво. Фідель у кепці кольору хакі й у затемнених окулярах. Удень він зважував м'ятні та гвоздикові льодяники в материній цукерні, а вночі був бригадиром місцевого відділення Асоціації захисту Ольстера. Слюсар із верфі, Леслі, який не починав говорити, доки не напивався, і якось увечері повідомив Кушлу, що хотів би її скупати у ванні. Ще один чоловік. Середніх літ, перед ним — віскі. Темноокий, із легко окресленим подвійним підборіддям. У чорному костюмі й у накрохмаленій білій сорочці зі знятим коміром, — цей одяг помітно вирізнявся на тлі комбінезонів і плащівки.

Волосся до вух у нього рівне, а на потилиці - кучеряве, ніби спітніле під капелюхом. Чи під перукою.

Кушла залізла на табурет, аби посилити гучність телевізора. А коли спустилася, чоловік із віскі постукував великим пальцем по фільтру сигарети, наче щойно відвів погляд.

Новини починалися, як завжди, з нарізки коротких сцен. Бунт. Хлопчик років шести-семи підіймався на борт бронетранспортера «Сарацин», аби запхати камінь у щілину, звідки солдати вистромлювали гвинтівки. Марш на Стормонт, тисячі людей рухаються довгою авеню до будівлі парламенту. Додали нову сцену. Самотня припаркована машина на порожній вулиці. Це було схоже на фотографію, доки автомобіль не вибухнув і не перетворився на величезну кулю диму та вогню, його двері не відлетіли, а скло з навколишніх будівель не посипалося градом на асфальт. Сегмент завершився так, як і завжди, — зображенням Мері Пітерс, яка підносить догори свою олімпійську медаль.

— Вона здобула її три роки тому, — прокоментував Еймон.

— Після того нам пишатися нічим, — озвався чоловік.

Його голос був глибокий, мало не грубий, попри рафінований акцент.

— Точно, Майкле, — сказав Еймон.

Звідки Еймон знав його ім'я?

Фідель схилив голову до диктора новин. «Баррі підстриг бороду», — оголосив він, накручуючи власну рослинність на великий палець і видовжуючи її звуженим вістрям.

Новини. Сільська дорога; поліцейний «лендровер», припаркований навскоси впоперек білих смуг; пара ніг, обтягнутих тканиною, стирчить із лисого тернового живоплоту. Чоловіки у балаклавах за пластиковим столом: розпливчасті обличчя, притиснуті до ряду мікрофонів, спорадично освітлюються спалахами камер. Паб без вікон, вологий дим цівкою сочиться з кратера на даху Останнім пунктом у новинах був сюжет про людські зацікавлення. Цей сегмент усім подобався, бо зазвичай можна було обговорити щось непартизанське. Репортера послали до центру міста

порозпитувати людей, що вони думають про біг голяка у громадських місцях.

«Це безглуздо, — сказала жінка у плетеній шапочці, — надворі дуже холодно». Навколо у барі захихотіли. Крихітний чоловічок із волоссям, лискучим від гелю, сказав, що побігає, якщо йому належно заплатять. Наступний респондент гарикнув: «Це непристойно!» — й пішов.

Потому зупинили дівчину з довгим темним волоссям і з великими очима. Вона була в дублянці-афганці, хутро коміра тріпотіло біля щік. «Я думаю, що це прекрасно, — сказала вона, — це неабищо». Здавалося, вона під кайфом.

— Кушло, а вона чимось нагадує тебе, — прокоментував Мінті. — Може, ти б і сама голяка побігала?

— Відчепися від моєї сестри, збоченцю, — глузливо посміхнувся Еймон.

Зазвичай вона відрубала би їм усім так, аби миттю позатикали роти, проте сьогодні не стала — з огляду на присутність чоловіка з нерозбавленим віскі та чистими нігтями.

КУПИТИ